

I fins ací hem arribat. **S'arxiva** sense cap explicació, ni dels representants polítics, com era d'esperar, ni —pitjor encara— de la Justícia. Era d'esperar, també? Potser. Camps ja ho sabia, que només quedaven «**uno o dos escalonets**». Pregunteu-li **per què**. La síntesi és de por: uns governants reben, **reiteradament** (i secretament), regals d'alt valor; els obsequiosos empresaris —actualment jutjats per corrupció— reben, **reiteradament**, contractes milionaris per part d'aquests governants. No són regals i contractes aïllats, ocasionals ni esporàdics. Ni entre desconeguts. I, després d'investigar-ho i de trobar-ne indicis de delictes —i mentides dels governants—, diu la *Justícia* que no hi ha prou fonaments per obrir judici per **suborn** i arxiva el cas. És agost. Fa calor. Els jutges se'n van de vacances. I els funcionaris judicials. I Camps també. Quatre milions d'aturats. Visca per les **anxoves de Vuitton!** Ara, El Bigotes ja pot regalar a Camps tots els *trages de bany* que vulga, tranquilament, sense por, que no passa res, res de res, que mai no hi haurà indicis, que per als jutges és **legal**. Això és jurisprudència! Impròpiament, passivament, suborneu a tort i a dret. Efectivament, amb Camps, i amb Fabra, hem baixat tots els esglaons. Ja no en queda cap. Som a les portes de l'infern.